[2019] 7 ਐੱਸ.ਸੀ.ਆਰ. 482

ਓਮਨਕੁਟਨ

ਬਨਾਮ

ਕੇਰਲਾ ਰਾਜ

(2019 ਦੀ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 873)

09 ਮਈ, 2019

[ਅਭੈ ਮਨੋਹਰ ਸਪਰੇ ਅਤੇ

ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ, 1860 ਦੀ ਧਾਰਾ 326-ਖਤਰਨਾਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ-ਤੇਜ਼ਾਬ ਹਮਲਾ-ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 2 ਨਾਲ ਪਿਛਲੀ ਰੰਜਿਸ਼ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੀੜਤ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ਾਬ ਸੁੱਟਿਆ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਪੀੜਤ ਦੇ ਮੱਥੇ, ਖੋਪੜੀ, ਗਰਦਨ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਤੇਜ਼ਾਬ ਸੜ ਗਿਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦੇ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ' ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ-ਪੀੜਤ 50 ਦਿਨਾਂ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਰਿਹਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ-ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 1 ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 326 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਧਾਰਣ ਕੈਦ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 2 ਪਤਨੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪਰਾਧ ਤੋਂ ਬਰੀ ਹੋ ਗਈ -ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ - ਅਪੀਲ 'ਤੇ, ਕਿਹਾ ਗਿਆਃ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੀੜਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੇਜ਼ਾਬ ਨਾਲ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ' ਤੇ ਸਾੜ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪੀੜਤ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ

ਮਾਂ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ - ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਸੀ ਕਿ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੱਟ ਤੱਕ ਤੇਜ਼ਾਬ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ-ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮਕਾਲੀ ਨਤੀਜੇ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ-ਅਜਿਹੀਆਂ ਲੱਭਤਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸੀ-ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਹੈ, ਜੋ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਲਈ ਜ਼ਖ਼ਮ ਅਤੇ ਅਣਕਹੇ ਸਥਾਈ ਦੁੱਖ ਛੱਡਦਾ ਹੈ-ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਐਕਟ ਨੰ. 2013 ਦਾ 13, ਉਪ ਧਾਰਾ 326ਏ ਅਤੇ 326ਬੀ ਆਈਪੀਸੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ਾਬ ਸੁੱਟਣ ਜਾਂ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੈਦ ਦੇ ਨਾਲ ਉੱਚ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ-ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਸਾਲ 1997 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 63 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰ ਲਈ ਸੀ, ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਜ਼ਾ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ

ਹੋਲਡਃ 1. ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ਾਬ ਪਾਇਆ ਸੀ, ਰਿਕਾਰਡ' ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜ੍ਹਤ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ

ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਜਲਣ ਹੋਏ ਸਨ, ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ। ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਮਕਾਲੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 326, ਖਤਰਨਾਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਜਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ।ਤੇਜ਼ਾਬ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪਦਾਰਥ ਸੀ। ਪੀੜਤ 50 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੱਟ ਤੱਕ ਤੇਜ਼ਾਬ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੀੜਤ ਨੂੰ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੀੜਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁੱਖ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਿਰ' ਤੇ ਸਥਾਈ ਵਿਗਾੜ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਤਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਮੂਹ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਦੌਰਾਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 320 ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ' ਛੇਵੀਂ 'ਅਤੇ' ਅੱਠਵੀਂ 'ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ' ਤੇ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਮੜੀ ਦੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਤੁਰੰਤ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ

ਜ਼ਖ਼ਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਣਗੇ। [ਪੈਰਾ 7,9,10 ਅਤੇ 10].1] [487-ਸੀ-ਈ; 488-ਸੀ; ਐੱਫ-ਐੱਚ; 489-ਏ-ਸੀ]

2. ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਹੈ, ਜੋ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਲਈ ਜ਼ਖ਼ਮ ਅਤੇ ਅਣਕਹੇ ਸਥਾਈ ਦੁੱਖ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੰ. 2013 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਏ ਅਤੇ 326 ਬੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ਾਬ ਸੁੱਟਣ ਜਾਂ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੈਦ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਸਾਲ 1997 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਸਾਲ 1997 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਹੁਣ 63 ਸਾਲ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ ਓਨੀ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 11 ਅਤੇ 12] [489-ਸੀ-ਜੀ]

ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲਾਃ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਪੀਲ ਨੰ. 2019 ਦੇ 873.

ਏਰਨਾਕੁਲਮ ਵਿਖੇ ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਿਤੀ 05.06.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ. 2004 ਦੇ 2859.

ਥਾਮਸ ਪੀ. ਜੋਸਫ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ, ਕੇ. ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰਜਿਤਾ ਟੀ. ਐਚ., ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਬੈਨੀ ਐਂਟਨੀ, ਸੁਰਿੰਦਰ ਕੁਮਾਰ ਗੁਪਤਾ, ਵਕੀਲ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਨਿਸ਼ੇ ਰਾਜਨ ਸ਼ੋਂਕਰ, ਅਨੂ ਕੇ. ਜੋਏ, ਅਲੀਮ ਅਨਵਰ, ਰੀਗਨ ਐਸ. ਬੇਲ, ਐਡ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ.

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

ਦਿਨੇਸ਼ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ, ਜੇ. 1. ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

2. ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 05.06.2018 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। 2004 ਦੀ ਧਾਰਾ 2859 ਦੇ ਤਹਿਤ ਏਰਨਾਕੁਲਮ ਵਿਖੇ ਕੇਰਲ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ 23.09.2004 ਨੂੰ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਥੋਡੂਪੁਝਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ। 2002 ਦਾ 253 ਸੀਸੀ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਇਡੁੱਕੀ ਦੁਆਰਾ ਮਿਤੀ 04.12.2002 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ. 1999 ਦੀ ਧਾਰਾ 126 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਭਾਰਤੀ ਦੰਡ ਸੰਹਿਤਾ ('ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ.') ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾਯੋਗ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸਾਧਾਰਣ ਕੈਦ ਅਤੇ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਸੁਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। 5, 000/- ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਸ਼ਰਤ।

3. ਪਿਛੋਕੜ ਦੇ ਪਹਿਲੂ, ਜੋ ਹੁਣ ਤੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈਃ

3.1. ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜ਼ਖਮੀ ਪੀੜ੍ਹਤ ਸੁਨੀਲ ਕੁਮਾਰ (ਪੀਡਬਲਯੂ-1) ਗੁਆਂਢੀ ਸਨ। 26.11.1997 ਨੂੰ ਤਕਰੀਬਨ ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ 'ਤੇ, ਜਦੋਂ ਪੀੜ੍ਹਤ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਮੰਨਾਥਰਾ-ਥੋਪਰਾਮਕੁਡੀ ਪੰਚਾਇਤ ਰੋਡ ਤੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ (ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 2) ਸੜ੍ਹਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਇੱਕ ਰਿਜ ਤੋਂ ਪੀੜ੍ਹਤ ਉੱਤੇ ਤੇਜ਼ਾਬ ਪਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਵੈਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਤੇਜ਼ਾਬ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੇ ਸਿਰ, ਗਰਦਨ, ਮੋ ਪਿੱਠ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਹੋਰ ਹਿੱਸਿਆਂ' ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਦੇ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ, ਮੁਰੀਕਾਸੇਰੀ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਾਈਮ ਨੰ. 1997 ਦੀ ਧਾਰਾ 94 ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 34 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 326 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਸੀ. ਸੀ. ਨੰ. 1999 ਦੀ ਧਾਰਾ 126, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਤਗਾਸਾ ਪੱਖ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਸ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

3.2. ਪੀਡਬਲਯੂ-1, ਜ਼ਖਮੀ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੇ ਆਪਣੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਥੋਪਰਾਮਕੁਡੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆ ਰਹੇ ਪੀਲੇ ਰੰਗ ਦੀ ਬਾਲਟੀ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਉੱਤੇ ਲਾਲ ਰੰਗ ਦਾ ਤਰਲ ਪਾਇਆ; ਕਿ ਤਰਲ ਉਸ ਉੱਤੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਉਚਾਈ ਤੋਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦਾ ਸਰੀਰ ਸੜ੍ਹਨ ਲੱਗ ਪਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਮੀਜ਼ ਅਤੇ ਧੋਤੀ ਪਾੜ੍ਹ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਚੀਕਿਆ; ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ (ਪੀਡਬਲਯੂ-2) ਰੋਂਦੇ ਹੋਏ ਉਸ ਕੋਲ ਆਈ; ਉਹ ਇੱਕ ਚਾਹ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵੱਲ ਭੱਜੇ; ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਉਸ ਨੂੰ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਏ ਜਿੱਥੇ ਉਹ 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੱਕ ਇਨਪੇਸ਼ੈਂਟ ਰਹੇ। ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ 3 ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੀ ਰੋਜ਼ਮਰ੍ਹਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਆਪਣੇ

ਆਪ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ। ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜੋ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਕੁਝ ਕਦਮ ਤੁਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਗਵਾਹਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-3, ਪੀਡਬਲਯੂ-4 ਅਤੇ ਪੀਡਬਲਯੂ-5 ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੀੜਤ ਨੂੰ ਚਾਹ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਵੱਲ ਭੱਜਦੇ ਵੇਖਿਆ ਸੀ।

3.3. ਪੀੜਤ ਦੇ ਇਲਾਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਾਕਟਰ, ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੁਆਰਾ 26.11.1997 ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਸ਼ਾਮ 7.45 ਵਜੇ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਐਸਿਡ ਬਰਨ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੱਥੇ, ਖੋਪੜੀ ਅਤੇ ਗਰਦਨ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ, ਖੱਬੇ ਚੂਲੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪੱਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ; ਕਿ ਪੀੜਤ ਇੱਕ ਇਨਪੇਸ਼ੈਂਟ ਰਿਹਾ ਅਤੇ 18.01.1998 ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜ਼ਖਮੀ ਖੇਤਰ ਦੇ ਵਿਗਾੜ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ, ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਇਲਾਜ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਕਿ ਜ਼ਖ਼ਮ ਦਾ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਖਿੱਚਣ ਵੇਲੇ ਕੋਈ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸੀ (ਐਕਸ. ਪੀ/5) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਮੜੀ ਠੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ਖ਼ਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਣਗੇ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿੱਚ, ਦੋਸ਼ੀ ਨੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਡੀ ਡਬਲਯੂ-1 ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਘਟਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸ਼ਾਮ 6 ਵਜੇ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਰਖਾਣ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

3.4. ਸਬੰਧਤ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਪੜ੍ਹਤਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਮਿਤੀ 04.12.2002 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਅਧੀਨ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਜ਼ਾ

ਸੁਣਾਈ।ਹਾਲਾਂਕਿ ਦੋਸ਼ੀ ਨੰ. 2, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਾਰਨ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3.5. ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ 23.09.2004 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਲੱਗੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਗੰਭੀਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਵਾਜਬ ਸੀ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਆਮ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ।

3.6. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੇਰਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ, ਏਰਨਾਕੁਲਮ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਸਮਵਰਤੀ ਨਤੀਜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਾ ਮਿਲਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

4. ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਸਮਰਪਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜ੍ਹਾਅ 'ਤੇ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ 13.08.2018 ਨੂੰ, ਦਾਖਲੇ ਲਈ ਮਾਮਲੇ' ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਮਰਪਣ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ; ਅਤੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਜ਼ਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਥਿਤ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ।

5. ਅਸੀਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵੀ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਮੁੱਖ ਪੱਖ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪੀੜਤ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਸਿਰਫ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਲਈ, ਕੋਈ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਿਆ ਕਿ ਉਹ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਮ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਪੀੜਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਮ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 320 ਦੇ ਤੱਤ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਰੀ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਘਟਨਾ ਲਗਭਗ 22 ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੁਣ 63 ਸਾਲ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਹੈ।

6. ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ' ਤੇ ਗੌਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪਰਾਧ ਲਈ ਸਹੀ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ, ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਸਧਾਰਨ ਕੈਦ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੈ। 5, 000/- ਡਿਫਾਲਟ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਨਾਲ, ਅਯੋਗਤਾ

ਦੇ ਪੱਖ ਵੱਲ ਹੈ ਪਰ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸਮੁੱਚੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਾਂਗੇ।

7. ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੁੱਢਲੇ ਤੱਥ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ 'ਤੇ ਤੇਜ਼ਾਬ ਪਾਇਆ, ਇਹ ਰਿਕਾਰਡ' ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਪੀਡਬਲਯੂ-1 ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਪੀਡਬਲਯੂ-2 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਪੀੜਤ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੇ ਵਿਆਪਕ ਜਲਣ ਹੋਏ ਸਨ, ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਉਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਹੀ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਵੀ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਮਵਰਤੀ ਨਤੀਜੇ ਵਾਪਸ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਜਾਂ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ।

8. ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 320 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀੜਤ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਡਾਕਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੀੜਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸੀ। ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਤੱਤ ਤੋਂ ਰਹਿਤ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬੁਨਿਆਦੀ ਢਾਂਚਾ।

9. ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 320 ਉਹਨਾਂ ਸੱਟਾਂ ਦੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈਃ

"ਧਾਰਾ 320 ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ-ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ" ਗੰਭੀਰ "ਵਜੋਂ ਨਾਮਜ਼ਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈਃ -

ਪਹਿਲਾ-ਇਮਾਸਕੂਲੇਸ਼ਨ।

ਦੂਜਾ-ਕਿਸੇ ਵੀ ਅੱਖ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਦਾ ਸਥਾਈ ਅਭਾਵ।

ਤੀਜਾ-ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਸਥਾਈ ਨਿੱਜਤਾ,

ਚੌਥਾ-ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਦਾ ਨਿੱਜਤਾ।

ਪੰਜਵਾਂ-ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਾਂ ਸਥਾਈ ਵਿਗਾੜ।

ਛੇਵਾਂ-ਸਿਰ ਜਾਂ ਚਿਹਰੇ ਦੀ ਸਥਾਈ ਵਿਗਾੜ।

ਸੱਤਵਾਂ-ਹੱਡੀ ਜਾਂ ਦੰਦ ਦਾ ਫਰੈਕਚਰ ਜਾਂ ਡਿਸਲੋਕੇਸ਼ਨ।

ਅੱਠਵਾਂ-ਕੋਈ ਵੀ ਸੱਟ ਜੋ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੋ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਵੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਦੌਰਾਨ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਮ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 326, ਖਤਰਨਾਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਜਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਸਜ਼ਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈਃ "ਧਾਰਾ 326-ਖਤਰਨਾਕ ਹਥਿਆਰਾਂ ਜਾਂ ਸਾਧਨਾਂ ਨਾਲ

ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣਾ। ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ, ਧਾਰਾ 335 ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਸਵੈ-ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਗੋਲੀ ਚਲਾਉਣ, ਚਾਕੂ ਮਾਰਨ ਜਾਂ ਕੱਟਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਾਧਨ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਕਰਣ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਹਥਿਆਰ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੌਤ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਅੱਗ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਗਰਮ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜ਼ਹਿਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵਿਸਫੋਟਕ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਾਹ ਲੈਣ, ਨਿਗਲਣ ਜਾਂ ਖੂਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੈ, ਨੂੰ ਉਮਰ ਕੈਦ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਕੈਦ ਜਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਸ ਸਾਲ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਲਈ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ।

10. ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਲੱਗੀਆਂ ਵਿਆਪਕ ਸੱਟਾਂ, ਮੱਥੇ, ਖੋਪੜੀ, ਗਰਦਨ, ਛਾਤੀ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਹਿੱਸੇ, ਖੱਬੇ ਚੂਲੇ ਅਤੇ ਖੱਬੇ ਪੱਟ ਦੇ ਅਗਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੇ ਜਲਣ ਦੀਆਂ ਸੱਟਾਂ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਐਕਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਪੀ/5.

10.1. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਉੱਤੇ ਪਾਏ ਗਏ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕਾਰਨ ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗੀਆਂ। ਤੇਜ਼ਾਬ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਦੇ ਅਰਥ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਖਰਾਬ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। ਪੀੜ੍ਹਤ 50 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਰਹੀ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ਼ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਰੀਰ ਦੇ ਖੱਬੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰ ਤੋਂ ਪੱਟ ਤੱਕ ਤੇਜ਼ਾਬ ਨਾਲ ਸੱਟਾਂ ਲੱਗਣ ਅਤੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੂੰ 20 ਦਿਨਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੀੜ੍ਹਤ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮੁੱਖ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਰਨ

ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕਰਾਸ-ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪੀੜ੍ਹਤ ਦੇ ਸਿਰ' ਤੇ ਸਥਾਈ ਵਿਗਾੜ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਤਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਮੂਹ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਦੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੇ ਬਿਆਨ ਕਿ ਮਰੀਜ਼ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਇਲਾਜ ਦੌਰਾਨ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 320 ਆਈਪੀਸੀ ਦੀ ਧਾਰਾ' ਛੇਵੀਂ 'ਅਤੇ' ਅੱਠਵੀਂ 'ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ' ਤੇ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਡਾਕਟਰ ਪੀਡਬਲਯੂ-8 ਨੇ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚਮੜੀ ਦੇ ਠੀਕ ਹੋਣ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਤੁਰੰਤ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜ਼ਖ਼ਮ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਕਸਿਤ ਹੋਣਗੇ।

11. ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ, ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਭਿਆਨਕ ਅਤੇ ਭਿਆਨਕ ਹੈ, ਜੋ ਗੰਭੀਰ ਸਰੀਰਕ ਦਰਦ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੀੜ੍ਹਤ ਲਈ ਜ਼ਖ਼ਮ ਅਤੇ ਅਣਕਹੇ ਸਥਾਈ ਦੁੱਖ ਛੱਡਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਅਪਰਾਧ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਐਕਟ ਨੰ. 2013 ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਵਿੱਚ ਆਈ. ਪੀ. ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 326 ਏ ਅਤੇ 326 ਬੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ਾਬ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੇਜ਼ਾਬ ਸੁੱਟਣ ਜਾਂ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਅਪਰਾਧਾਂ ਲਈ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਕੈਦ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਡੀ ਸਜ਼ਾ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸਾਲ 1997 ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਪਰਾਧ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਅਪਰਾਧ

ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਜ਼ਾ ਵਧਾਈ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

12. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਅਪਰਾਧ ਸਾਲ 1997 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਹੁਣ 63 ਸਾਲ ਦੱਸੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਜ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਾਂਗੇ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੀ ਛੱਡਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗੇ।

13. ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਥੇ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਦੇਵਿਕਾ ਗੁਜਰਾਲ ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Tarun Mehra

Advocate